

Rose

ฮัสกีหน้าโง่
กับอาจารย์
เหมียวขาว
ของเขา

二哈和他的白猫师尊
6

肉包不吃肉 ไร่วาปู้ซือไร่ว เขียน
Bou Ptrn เบล่า
景殊 Jing Shu วา

Rose

ฮัสกีหน้าโง่
กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา
เล่ม 6

二哈和他的白猫师尊

肉包不吃肉 โรว่เป่าปู่ซือโรว่

เขียน

Bou Ptrn

แปล

ก ร อ ่ า น ค อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

“ห้องตำราไปสิ พุดเรื่องภูตผีปีศาจอะไร ยังมีเรื่องบำเพ็ญคู่อีก”
คู่ว่านหนึ่งสี่หน้าหม่นทะมึน “ความคิดเพื่อเจื่อนัก อ่านตำราไปตีๆ
หากยังพุดจาเหลวไหลอีก จะถูกลงโทษ” พุดจบก็สะบัดแขนเสื้อจากไป

- โรว่เป่าปู่ซือโรว่

หนังสือคุณภาพ
โดยอริบรกร์กรุ๊ป

ยี่สิบหน้าไปกับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 6

二哈和他的白猫师尊

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

《二哈和他的白猫师尊》Vol. 06

Original story and characters created and copyright © 肉包不吃肉 Rou Bao Bu Chi Rou

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations by 景殊 Jing Shu

Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-4538-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดอง จิระอร • บรรณาธิการฝ่ายบริหาร สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการ อมรรัตน์ ศิริมบุญ • บรรณาธิการต้นฉบับ ชนาภาณต์ วิงวิบูลย์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรวัลักษณ์ โหมตตาด • ศิลปกรรม ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล
คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขไช • พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

ยี่สิบห้าปีผ่านไปกับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 6 หลังจากสำนัก
ทรูเฟิงล่มสลาย ความลับต่างๆ มากมายก็ปรากฏขึ้น และส่งผลกระทบ
เป็นวงกว้าง ทุกอย่างดูจะเชื่อมโยงกันไปหมด หลายสำนักเคียดแค้นและ
ต้องการเอาคืน ในฐานะที่หนานกงชื่อคือบุตรชายเพียงคนเดียวของเจ้าสำนัก
ทรูเฟิง เขาจึงต้องโดนไล่ล่าระบายนั่นอย่างเลี่ยงไม่ได้

แล้วเขาต้องมารับกรรมในสิ่งที่ตัวเองไม่ได้ก่อจริงหรือ ใครจะยื่นมือ
มาช่วยเขาได้บ้าง ติดตามได้ในเล่มค่ะ

Rose

คำนำผู้แปล

สำนักทรูเพิง สำนักใหญ่อันดับหนึ่งในใต้หล้า ฟังเพียงผิวเผินอาจ
รู้สึกยิ่งใหญ่ แต่แท้จริงแล้วกลับซ่อนเรื่องราวความหลังอันเป็นปริศนาเอาไว้
ไม่ว่าผู้ใดก็คาดไม่ถึงว่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในตอนนั้นจะนำพาความวุ่นวาย
มาถึงตอนนี้ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องบ้างจากไปแล้ว บ้างยังมีชีวิตอยู่ บ้างลืม
เรื่องราวที่เกิดขึ้นไปแล้ว บ้างยังคงเคียดแค้นฝังใจ

ความแค้นที่ยังฝังใจมีที่มาจากอะไร สุดท้ายแล้วจะลงเอยอย่างไร
เชิญติดตามกันต่อไปได้ ณ บัดนี้

น้อมคารวะ

Bou Ptrn

TRIGGER WARNING :
นิยายเรื่องนี้ NOT FOR EVERYONE

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ among other immoralities (การผิดศีลธรรมจรรยา), angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้นกดดัน), cannibalism (การกินเนื้อเผ่าพันธุ์เดียวกัน), child abuse (การทารุณกรรมเด็ก), coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ), corporal punishment (การลงโทษทางร่างกาย), death (การตาย), depression (ภาวะซึมเศร้า), explicit sex (การร่วมเพศแบบเปิดเผย), gang-rape (การข่มขืนเป็นกลุ่ม - ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก), genocide (การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์), gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง), humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย), massacre (การสังหารหมู่), mental and emotional abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ), questionable principles (มีหลักการที่น่าสงสัย), rape/non-con/dub-con (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม หรือกึ่งจำยอม), suicide (การฆ่าตัวตาย), starvation (ความอดอยาก), torture (การทรมาน), underage sex (การมีความสัมพันธ์กับคนที่อายุต่ำกว่าเกณฑ์) unhealthy relationship (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา)

อาจารย์เก็บตัวอีกครั้ง

หลังจากวันนั้น ฉูหว่านหนิงกับโม่หฺรานก็ไม่มีโอกาสพบหน้ากันเป็นการ ส่วนตัวชั่วคราว

สู่จ้งฝนตกหนักไม่หยุด คล้ายเป็นเหตุอาเพศ ในแม่น้ำฉาโถม เชี่ยวกรากนอกเมืองไปตีปรากฏกึ่งหอยปูปลาตายเกลื่อน ในหมู่บ้านปรากฏสัตว์ร้ายภูตน้ำมากมาย เหล่าผู้อาวุโสและศิษย์ของยอดเขาสี่เชิง รุดไปปราบปีศาจในแต่ละหมู่บ้านกันแทบทั้งหมด ส่วนฉูหว่านหนิงกับโม่หฺราน เนื่องจากมีพลังอาคมสูงทั้งคู่ ครั้งนี้จึงไม่ได้ถูกจัดให้สิ้นเปลืองกำลังในที่เดียวกัน คนหนึ่งมุ่งหน้าไปยังท่าเรือซานเสี๋ย อีกคนมุ่งหน้าไปยังอี้โจว

สำนักหฺรูเฟิงมีรากฐานร้อยปี ในเจดีย์จินกู่กักปีศาจไว้นับไม่ถ้วน ครั้นล่มสลายไป จึงเกิดเหตุวุ่นวายอย่างมิอาจหลีกเลี่ยง

นอกจากสู่จ้งแล้ว ดินแดนสงบสุขที่เป็นของโลกบำเพ็ญเพียรแต่เดิม เช่น หยางโจว เหลยโจว และสวีโจว ก็บังเกิดโศกนาฏกรรมอย่างสัตรี้อสูรออกมาเช่นฆ่าจับคนกินบ่อยครั้งเช่นกัน ทำให้กำลังคนและกำลังกายของแต่ละสำนักลดทอนไปมาก การสืบทอดร่องรอยของสวีชวงหลินจึงล่าช้า ยิ่งกว่าเดิม

พลังวิญญานของโม่หฺรานเป็นที่น่าตื่นตะลึง ทั้งบัดนี้กระทำการ ยิ่งสุขุมมั่นคง ใช้เวลาเพียงสี่วันก็ทำให้อี้โจวสงบลงได้อย่างรวดเร็ว เมื่อ

กลับมาถึงยอดเขาสี่อเชิง ได้ยินว่าฉูหว่านหนิงกลับมาแล้วก็ดีใจยงนัถจะไปหาเขาที่ศาลาหงเหลียนทั้นทีโดยไม่วังพักผอน

สุดท่ายกลับพบว่ำประตุใหญ่ศาลาหงเหลียนปีดสนิท เมือถามดูเซวียเจ็งยงก็เออยว่ำความประหลาดใจ “เก็บตัวนะสิ อวีเหิงไมได้บอกเจ้าหรือ”

“เก็บตัวอีกแล้ว?” โม่ทรานตกใจ “อจอรยได้รบบอดเจ็บหรือ”

“ได้รบบอดเจ็บอะไรกัน เขาเคยบอกว่ำเป็นเพราะเคล็ดวิชาที่ฝึกมีชหรือ ทุกเจ็ดปีต้องเก็บตัวหนึ่งครั้ง ระหว่างเก็บตัวควรวก่อน เจ้ายังเคยไปเยี่ยมเขาอยู่เลย เหตุใดจึงลิมแล้ว”

เซวียเจ็งยงกล่าวเช่นนี้ โม่ทรานจึงนึกได้ว่ามีเรื่องเช่นนี้จริง... ตอนนั้นเขาเพิ่งกราบฉูหว่านหนิงเป็นอจอรย เพิ่งผ่านไปครั้งก่อนปีฉูหว่านหนิงก็บอกว่ำในวัยเยาว์ตนเคยใจร้อนฝึกเคล็ดวิชา แม้อาการมิได้หนักหนา แต่ทุกเจ็ดปีจะต้องเก็บตัวฝึกบำเพ็ญหนึ่งสวิน

หนึ่งสวินคือสิบวัน ในช่วงสิบวันนี้ฐานการบำเพ็ญของปรมาจอรยฉูจะเลื่อมถอยลงจนแทบใกล้เคียงกับคนธรรมดา ต้องเข้าฌานฝึกบำเพ็ญจึงจะฟื้นฟูร่างกายได้ ช่วงเวลานี้เขาจะมีเวลาเพียงหนึ่งช่วยามในแต่ละวันที่จะกินสติขั้นมาดื่ม น้ำกินอาหารได้เล็กน้อย เวลาที่เหลือล้วนมีอาจถูกผู้ใดรบกวนเด็ดขาด ทั้งยังมีอาจได้รับบอดเจ็บ ฉะนั้นฉูหว่านหนิงจึงกางข่ายอาคมที่แข็งแกร่งที่สุดไว้โดยรอบศาลาหงเหลียนลวงหน้า อนุญาตเพียงเซวียเจ็งยง เซวียเหมิง ซือเมย และโม่ทรานเข้าไปได้ เพื่อผานด่านเคราะห์ไปได้อย่างปลอดภัย

ครั้งก่อน ก่อนที่จะเข้าเก็บตัวไม่นาน เขามีเรื่องขัดแย้งกับฉูหว่านหนิงเพราะเรื่อง “เด็ดดอกไม้” หลังจากถูกฉูหว่านหนิงทำโทษ ก็หมดอาลัยตายอยาก ดังนั้นช่วงที่อจอรยเก็บตัวบำเพ็ญสิบวัน เขาจึงไม่เคยไปเฝ้าดูเลยสักวัน แต่วิ่งไปช่วยท่านลุงจัดหอดำรา

นึกถึงป็นั้น ในใจโม่ทรานก็รู้สึกไม่สบายใจ เอ่ยทั้นที “ข้าจะไปเยี่ยมอจอรยสักหน่อย”

“เจ้าไม่ต้องไป ก่อนเขาเก็บตัวบอกไว้แล้วว่าให้ทำเหมือนควรวก่อน

เซวียเหมิงเฝ้าสามวันแรก ซื่อเม่ยสามวันต่อมา สี่วันสุดท้ายเจ้าค่อยไปเฝ้าเขา”

“ข้าเพียงอยากไปดูหน่อย...”

“มีอะไรน่าดู” เซวียเจิ้งยงยิ้ม “ครั้งก่อนที่ข้ามด่านเคราะห์นี้ ก็เป็นเหมิงเอ๋อร์กับซื่อเม่ยอยู่เป็นเพื่อนเขามีสื่อหรือ เจ้ายังมีอะไรไม่วางใจ อีกทั้งเจ้าไปแล้ว เหมิงเอ๋อร์เห็นเจ้า ก็ต้องคุยกับเจ้า เสียงหนวทู่ไปถึงอวีเหิงคงไม่ดีนัก”

โมหรานคิดดูก็เห็นจริง จึงยอมรับปากไม่ไป ตกตึกกลับนอนไม่หลับ พอลึกว่าเซวียเหมิงอยู่กับฉู่หว่านหนิงตามลำพังในศาลาหงเหลียน ก็รู้สึกไม่สบายใจ ไม่สบายอารมณ์เป็นพิเศษ

เขาย่อมรู้ว่าเซวียเหมิงใส่ชื่อบริสุทธิ์ ทั้งไม่มีความสนใจต่อบุรุษเพศแต่อย่างใด แต่เขาก็ยังคงอึดอัดไม่สบายใจ พลิกกายไปมาครั้งก่อนคืนจนฟ้าสว่างจึงพอจะหลับลงได้สองชั่วยาม

เมื่อตื่นขึ้นมา โมหรานก็รู้สึกทนไม่ไหว

เขายังคงอยากไปเยี่ยมฉู่หว่านหนิงสักหน่อย แม้จะมองดูอยู่ไกลๆ ก็ยังดี

ประตูใหญ่ศาลาหงเหลียนปิดอยู่ ชายอาคมกางรอบด้าน แต่โมหรานเป็นศิษย์ของฉู่หว่านหนิง ชายอาคมจึงมิได้ขวางกั้นเขา ส่วนบานประตูที่ทำจากไม้เขียวยังไม่ต่างจากของประดับตกแต่ง โมหรานใช้วิชาตัวเบาที่กระโดดเข้าไปยืนอยู่ในลานเรือนได้อย่างมั่นคงแล้ว ทุกครั้งที่ฉู่หว่านหนิงเข้ามาฉีกบาเพ็ญ ล้วนคุ้นเคยกับการอยู่ในศาลาไม้เขียวซึ่งตั้งอยู่ลึกเข้าไปในสระบัว ครั้งนี้ก็คงเป็นเช่นนั้น

ดั่งคาด มองแต่ไกลก็เห็นผ้าโปร่งปลิวไหวรอบศาลาไม้ ท่ามกลางใบบัวแน่นขนัดเหนือสระน้ำที่ปกคลุมด้วยไอหมอก ฉู่หว่านหนิงนั่งสมาธิบนเบาะรองนั่ง ชุดขาวคลี่คลุมพื้น

เซวียเหมิงยืนอยู่ข้างๆ เขา คงรู้สึกว้าวแสงตะวันด้านนอกสว่างสดใส จึงรวบผ้าโปร่งขาวด้านหนึ่งขึ้น ให้อาจารย์ได้รับแสงแดดอบอุ่นสักหน่อย

แสงอรุณยามเหมันต์สาดส่องเข้ามาในศาลา ทาบทอบนใบหน้าที่ขาวซีด เล็กน้อยของฉู่ว่านหนึ่ง คงเพราะสัมผัสถึงความอบอุ่นนี้ ใบหน้าเขาจึง ค่อยๆ ซับสีเลือดขึ้นมาเล็กน้อย

ผ่านไปสักพักเหงื่อเม็ดละเอียดยกก็ค่อยๆ ผุดขึ้นมาจากการโคจร ลมปรมาณ เซียวเหมิงจึงหยิบผ้าสีขาวทางด้านข้างซับเหงื่อให้เขา หลังจาก เช็ดเสร์จก็เงยหน้าขึ้นมา เหลียวมองซ้ายขวาอย่างอดมิได้ พลังพิมพ์้า “แปลกจริง เหตุใดจึงรู้สึกเหมือนมีคนมองข้าอยู่...”

โม่หรานมิได้แค่มอง แต่กำลังจ้องมอง

สีหน้าคล้ายเยือกเย็น ทว่าในใจปั่นป่วนไม่เป็นสุข

เขารู้สึกว่าระยะเวลาที่เซียวเหมิงซับเหงื่อข้างขมับให้ฉู่ว่านหนึ่งนั้น ออกจะนานไปหน่อย ระยะเวลาที่ใกล้เกินไป สายตาก็ดูคลุมเครือเกินไป... สรุปลือคือ ความผิดทุกอย่างที่ไม่ควรมีส่วนตกที่ตัวเซียวเหมิง เขารู้สึก หงุดหงิด ไม่สบอารมณ์

หงุดหงิดไปหงุดหงิดมา โม่หรานก็ซักจะทนไม่ไหวแล้ว ไม่อยาก อยู่ที่นี่ให้ทรมาณอีก จึงคิดจะผลจากไป

แต่เขาไม่ทันระวังให้ดี เสียงฝีเท้าจึงดังขึ้นมา เซียวเหมิงซัด ดาวกระจายที่เปล่งประกายเย็นเยียบเปี่ยมพลังวิญญานออกไปทันที ทวาดกร้าว “ผู้ใด!”

ดาวกระจายเป็นเรื่องเล็ก แค่มือเปล่าก็รับได้แล้ว แต่ได้ยินเสียงเขา ตะโกนเช่นนั้น โม่หรานก็ใจหายวาบ รีบพุ่งออกจากป่าไผ่ โฉบผ่านผิวน้ำ เหนือสระบัว กระโดดลงในศาลาไผ่เบาๆ

เซียวเหมิงเบิกตากว้าง “ทำไมเจ้าถึง...”

“เบาหน่อย” โม่หรานรีบปิดปากเขาทันที กัดเสียงต่ำ “เจ้าจะตะโกน ทำไม”

“อ้อๆ...อ้อ!” เซียวเหมิงตื่นนอนอยู่นานกระทั่งสลัดหลุดจากมือ โม่หรานได้ ใบหน้าแดงก่ำ ลูบเส้นผมที่ยุ่งเหยิงด้วยอาการฮึดฮัด เอ่ย อย่างฉุนเฉียว “ยังมีหน้ามาว่าข้า? เจ้าทำลับๆ ล่อๆอย่างกับโจรอยู่ในพุ่มไม้ หออะไร”

“...ข้ากลัวเจ้าจะส่งเสียงดังเหมือนตอนนี้อย่างไรเล่า”

“ข้าส่งเสียงดังอาจารย์ก็ไม่ได้ยิน!” เซวียเหมิงเหือดตาล “อาคมดับเสียงอย่างไรเล่า เจ้าไม่เห็นหรือว่าอาจารย์ลงอาคมดับเสียงให้ตนเอง ตราบใดที่ไม่คลายอาคมออก ต่อให้เจ้าตะโกนใส่หูอาจารย์ เขาก็ไม่ได้ยินว่าเจ้าพูดอะไร...”

เขาตะโกนฉอดๆ โมหรานกลับอึ้งไป “อาคมดับเสียง? เช่นนั้น เหตุใดท่านลุงบอกว่าข้าเข้ามาแล้วจะทำเสียงดังรบกวนพวกเจ้า”

“พ่อข้าคงเห็นว่าเจ้าเพิ่งกลับจากอู่โจว ย่อมต้องเหน็ดเหนื่อย จึงอยากให้เจ้าพักผ่อนก่อน” เซวียเหมิงเอ่ยอย่างหมดคำจะกล่าว “คำพูดเขา เจ้าก็ยังเชื่อเข้าไปได้ ไม่รู้จักคิดดูเอาเอง เก็บตัวครั้งใดบ้างที่อาจารย์ไม่ลงอาคมนั้นให้ตนเอง เพื่อให้เราที่อยู่ข้างๆ สะดวกสบายขึ้น เจ้ามันไม่รู้จักใช้หัวคิด โง่หนัก”

โมหราน “...”

เมื่อเห็นโมหรานเตรียมนั่งลงในศาลา เซวียเหมิงรีบดึงเขา “นี่ เจ้าจะทำอะไร”

“ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าก็จะอยู่ด้วย”

“ใครจะให้เจ้าอยู่กัน บอกแล้วว่าสามวันแรกเป็นข้าเฝ้า เจ้าจะรอดฉลาดต่อหน้าอาจารย์อีกแล้วหรือ ไปๆ ไปๆ อย่าแย่งงานข้า”

“เจ้าคนเดียวดูแลอาจารย์ได้ดีหรือ”

“ทำไมข้าจะดูแลให้ดีไม่ได้ ไซ้ว่าข้าดูแลอาจารย์เก็บตัวเป็นครั้งแรก เสียเมื่อไร”

เห็นเซวียเหมิงโกรธเกรี้ยว โมหรานเองก็ไม่สะดวกจะพูดอะไรอีก หลังจากล้งเล่สั๊กพัก จึงเตรียมจะผละจากไป พลันเห็นถ้วยชาบนโต๊ะใบชากว้าง มีสีเข้ม ส่งกลิ่นหอมอ่อนๆ จึงถาม “ชาเสวียตี้เหลียงเซียงของคุณหลุน?”

“หืม? เจ้ารู้จักได้อย่างไร”

“...” เหตุใดเขาจะไม่รู้จัก ชานี้คือชาที่เซวียเหมิงโปรดปรานที่สุด เซวียเหมิงมักชอบมอบสิ่งที่ตัวเองชอบที่สุดให้อาจารย์ แต่กลับไม่เคยคิด

เลยว่าสิ่งของเหล่านี้เหมาะกับฉู่หว่านหนึ่งหรือไม่ เขาชอบหรือไม่กันแน่

“เสวี่ยตี้เหลิ่งเซียงมีฤทธิ์เย็น เต็มร่างกายอาจารย์ก็มีความเย็น เป็นพื้นอยู่แล้ว เจ้ายังให้อาจารย์ตีหมาประเภทนี้อีก เขาจะสบายดีหรือ”

เซวี่ยเหมิงตกตะลึง ใบหน้าเริ่มแดงเรื่อ อธิบายอย่างกระอักกระอ่วน “ข้าก็ไม่ได้คิดมากถึงเพียงนั้น ข้ารู้เพียงเสวี่ยตี้เหลิ่งเซียงคือชาติ ข้า...”

“ไปเปลี่ยนเป็นชาหอมดอกเย่วจี¹ เต็มน้ำผึ้งสองช้อน รออาจารย์ ออกจากสมาธิแล้วค่อยชงให้เขาดื่ม ข้าจะไปทำของว่างเตรียมไว้ ประเดี๋ยว จะส่งมาให้เจ้า”

เซวี่ยเหมิงอยากกู่หน้าคืน รีบเอ่ย “ของว่างกินไม่ได้ ลิบวันนี้ต้อง อดอาหาร”

“ข้ารู้ แต่ท่านลุงบอกว่ากินได้เล็กน้อย” โมหรานว่าพลางโบกมือ ออกจากศาลาไผ่ เดินไปนอกศาลาริมน้ำ “แล้วพบกัน”

เซวี่ยเหมิงมองไล่หลังเขาอย่างใจลอย

กระทั่งโมหรานเดินไปไกลแล้ว เขาก็หันหลัง อดมองไปที่ข้างลำคอ อาจารย์ไม่ได้... รอยซ้าจาง ๆ จุดนั้นที่ต้นบังเอิญสังเกตเห็นเมื่อวาน

ใต้แสงตะวันยิ่งเห็นเด่นชัด ไม่เหมือนรอยยุงหรือแมลงกัดต่อย ทั้งมิใช่บาดแผล บัดนี้เซวี่ยเหมิงมิใช่เด็กหนุ่มอายุสิบสี่สิบห้าแล้ว แม้ บางเรื่องไม่เคยมีประสบการณ์ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าไม่รู้อะไรเลย ร่องรอยนี้บนคอของฉู่หว่านหนึ่ง ทำให้เขาไม่เป็นสุขยิ่งนัก

เขานึกถึงรายละเอียดปลีกย่อยต่าง ๆ โดยเฉพาะเสียงที่ตนได้ยิน ที่เขาด้านหลังวันนั้น

เขาบอกตนเองมาตลอดว่านั่นคือเสียงลม...คือเสียงลม

แต่เมฆหมอกดำทะมึนในใจคล้ายคืบคลานเข้ามาปกคลุมอีกครั้ง ภายใต้อ้อมกอดวันหนาแน่น คล้ายมีบางสิ่งที่แปลกประหลาดค่อย ๆ เผย โคมหน้าของมันออกมา

ท่ามกลางแสงตะวันอบอุ่น ไม่รู้เหตุใดเซวี่ยเหมิงพลันรู้สึกไม่สบายใจ

¹ ดอกกุหลาบจีน (Chinese Rose) เป็นดอกไม้ประจำกรุงเป่ย์จิง มีความทนทานต่อ สภาพอากาศและความแห้งแล้ง จึงนิยมปลูกไว้ตามข้างทาง

อย่างยิ่ง เขาสิ้นสะท้าน หน้านิ้วนิ้วขมวดขึ้นมาอย่างไม่อาจควบคุม
 เพราะความไม่เป็นสุขนี้ พอถึงวันที่หกที่ฉู่หว่านหนึ่งเก็บตัว เขียวเหมิง
 ก็ตัดสินใจ...

เขาวางแผนจะลอบสังเฑโม่หฺราน

วันนี้เป็นวันสุดท้ายที่ซือเม่ยปรนนิบัติฉู่หว่านหนึ่ง เดิมการผลัดเวรสมควร
 เป็นตอนที่เที่ยงคืน แต่วันนี้โม่หฺรานรีบกินข้าวเย็นที่โรงย่ายเม็งเร็วกว่าปกติ
 จากนั้นก็ถือกล่องสำหรับใส่ของว่างมุ่งหน้าตรงมาที่ศาลาหงเหลียน เขียวเหมิง
 ไม่คาดว่าเขาจะมาผลัดเวรกับซือเม่ยในเวลานี้ จึงไม่กินข้าวต่อ รีบย่อง
 ตามไปทันที ลอบตามโม่หฺรานมาตลอดทางจนถึงนอกศาลาหงเหลียน
 โม่หฺรานเดินเข้าประตูไป ส่วนเขารั้งรออยู่สักพัก ก่อนจะกระโดดข้าม
 กำแพงเข้าไปในลานเหมือนที่โม่หฺรานทำเมื่อครั้งก่อน

ยามนี้อาติดยัสตังยังไม่ทันตกดิน จันทร์เสี้ยวก็ปรากฏขึ้นมาแล้ว
 ลีลันสดใสที่แต่งแต้มโฉมบนท้องฟ้าถูกชะออกไป เหลือเพียงเสี้ยวสีแดง
 เรือเรื่อที่ปลายหางตา หมอกสายยึนหึ่งดงามดุจแบ่งผัดหน้าสีซีดจาง
 แบ่งขาดหนาถูกลีลันดำเข้มยามราตรีกลบกลืน ดวงดาวดูจสาสนนที

โม่หฺรานถือกล่องสำหรับ เห็นซือเม่ยหันหลังให้ตนจากไกลๆ จึงเดิน
 ไปที่ศาลาไผ่ เขาค่อยๆ ได้ยินเสียงขณะโม่หฺรานเดินเข้าไปหยุดลงที่เบื้องหน้า
 ฉู่หว่านหนึ่ง

โม่หฺรานยิ้ม กำลังจะร้องทักเขา พลันเห็นประกายจางๆ เย็นเยียบ
 ในมือซือเม่ยชี้ไปยังฉู่หว่านหนึ่งที่กำลังอยู่ในสมาธิ โม่หฺรานตกตะลึง
 ในสมองพลันปะทุสะเกิดไฟ ตะโกนออกไปทันที

“ซือเม่ย!”

แผ่นหลังเย็นวาบ เส้นขนลุกชัน

ในสองชาติของเขา การจากเป็นจากตายที่ประสบมามีมากมาย
 เหลือเกิน จนถึงวันนี้ เพียงแค่ลมพัดหญ้าไหว² เขาก็หวาดหวั่นไปหมด
 ดังคำว่าถูกงูกัดครั้งเดียวกลัวเชือกไปสิบปี ศาลาหงเหลียนแห่งนี้เคยวาง

² หมายถึง เหตุการณ์เปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อยๆ

ร่างเ้าชีวิตของฉุ่หว่านหนิงนานถึงสองปีเต็ม กระทั่งวันที่ตนตาย

ความจริงเขาเ้าชอบที่นี่เลย ยามกั้าวเข้ามาที่ศาลาริมน้ำนี้ มักทำให้เขานึกถึงวันคืนช่วงสุดท้ายของชีวิตตนเมื่อชาติก่อน ฉุ่หว่านหนิงนอนอยู่ท่ามกลางดอกบัว ดวงตาทั้งสองปิดสนิทชั่วกาล เ้าม่มีลมหายใจอีก

ด้วยเหตุนี้ ลึกๆ ในใจแล้ว เขาารู้สึกว่าศาลาหงเหลียนคือสถานที่หายณะ มีลำคอกที่ลึกจนม่เห็นกันบั้งรอกเขมือบกลิ่นเปลวไฟของสุดท้ายของโลกมนุษย์

ชื่อเม่ยหันมา เขาลดมือลง ประกายสีเงินซ่อนอยู่ในแขนเสื้อ “อาหาราน?...เจ้ามาได้อย่างไร”

“ข้า...”

เขาใจเต้่นร้ว หายใจม่ทัน เ้าม่สนอะไรทั้งสิ้น คิ้วเข้มขมวดมุ่นพลางเอ่ย “ในมือท่าน...”

“ในมือ?”

ชื่อเม่ยชะงักเล็กน้อย จากนั้นยกมือขึ้นมา เห็นเป็นเพียงทิวเ้า่มหนึ่ง หลอมจากเงินบริสุทธิ์ ที่สันทิวเ้า่มเศษศิลาวิญญูณที่ช่วยให้ลมปรานไหลเวียนได้คล่อง

ม่ทราบอั้งไป ลักพักจึงเอ่ย “ท่าน...กำลังทิวเ้า่มให้อาจารย์?”

“...อืม ทำม่หรือ” ชื่อเม่ยสังเกตเขาจากบนลงล่าง คิ้วงามขมวดเล็กน้อย “สีหน้าม่ดีเช่นนี้ ข้างนอกเกิดเรื่องอะไรขึ้นใช่หรือม่”

“เปล่า ข้าเพียงแคะ...”

พูดไปได้ครึ่งเดียวก็พูดต่อม่ออกอีก ใบหน้าเปลี่ยนจากขาวซีดเป็นแดงเรื่อ เพราะเหตุที่ราตริมีตสลัว จึงเห็นม่ชัดเจน หลังจากชะงักไปครู่หนึ่ง ม่ทราบก็เบือนหน้าเล็กน้อย กระแอมเบาๆ “ม่มีอะไร”

ชื่อเม่ยยังคงมองเขาเงียบๆ จากนั้นคล้ายจะเข้าใจขึ้นมา สีหน้าตกตะลึงเล็กน้อย เอ่ยอย่างล้งเล “หรือเจ้าคิดว้า...”

ม่ทราบรีบกล่าว “ข้าเปล่า”

ถึงอย่างไรชื่อเม่ยก็เป็นคนที่ดีต่อเขาอย่างยิ่ง เป็นคนที่เขาเห็นเหมือนญาติสนิท ม่ทราบเองก็ตกใจในความเข้าใจผิดชั่วขณะของตน

รู้สึกผิดต่อชื่อเมียยิ่งนัก จึงหลุดปากว่า “ข้า/ลา” ออกไป

ชื่อเมียไม่ได้พูดอะไร ผ่านไปพักใหญ่จึงเอ่ยว่า “อาหารน”

“หืม?”

“ข้ายังไม่ได้เอ่ยคำพูดที่เหลือ” ชื่อเมียถอนหายใจเบาๆ “โยเจ้าต้องรีบร้อนปฏิเสศเช่นนี้”

พอพูดออกมาเช่นนั้น ก็แสดงให้เห็นว่าเมื่อครู่ชื่อเมียเข้าใจแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย โม่หรานเข้าใจผิดว่าหิวเงินในมือเขาเป็นอาวุธร้าย

แม้นี่คือความหวาดกลัวที่มีสาเหตุมาจากการตายของคู่หูท่านหนึ่ง ทั้งสองชาติ ไม่ว่าผู้ที่ยืนหันหลังให้โม่หรานเมื่อครู่จะเป็นผู้ใด ต่อให้เป็นเซวียเหมิง หรือว่าเซวียเจิ้งยง เขาล้วนเกิดอาการหวาดผวาเหมือนเมื่อครู่ แต่เมื่อเผชิญหน้ากับชื่อเมีย โม่หรานสงบลง ทว่าในใจยังรู้สึกไม่สบายใจ

เขาหลุบตา “...ขอโทษ”

ในความทรงจำ ชื่อเมียมักอ่อนโยนใจกว้างเสมอ ไม่ว่าจะพบเจอผู้คนหรือเรื่องราวใดๆ แทบไม่เคยมีท่าทีเย็นชาหรือตำหนิกกล่าวโทษผู้อื่น ทว่าคืนนี้ที่ริมสระบัว ชื่อเมียมองโม่หรานอยู่นานโดยไม่ได้พูดอะไร

ลมพัดมา ใบบัวเต็มสระม้วนตลบ บัวแดงไหวระบำน้อยๆ

“คนไม่เหมือนเก่ายังพอทำเนา แต่ว่าอาหารน เรารู้จักกันมาเกือบสิบปี ในใจเจ้า ซ้ำกลายเป็นคนน่าอึดอัดเช่นนั้นไปได้อย่างไร”

เสียงของเขาสงบนิ่งอ่อนโยน ไม่ใส่อารมณ์ขุนเคือง ทั้งไม่มีความน้อยใจสักนิด โม่หรานสบตาเขา พู่น้ำใสกระจ่างสองบ่อ คล้ายมองทุกสิ่ง ทะลุปรุโปร่ง แต่กลับไม่อยากคิดเล็กคิดน้อย ไม่อยากมากความอะไรอีก

ชื่อเมื่อยืนหิวที่ไหลเวียนด้วยประกายสีเงินเล่มนั้นในฝีมือโม่หราน เอ่ยเสียงเรียบ “ก่อนอาจารย์เข้ามานำสมาธิ ให้ข้าช่วยเกล้าผมให้เขา ในเมื่อเจ้ามาแล้ว ก็ทำให้เขาเถอะ”

“ชื่อเมีย...”

ทว่าบุรุษรูปงามสูงโปร่งเดินเฉียดไหลผ่านเขาไปแล้ว ฝีก้าวนิบซ้ำ แต่มิได้หันมา เดินออกจากศาลาหงเหลียนอันอ้างว้างไปตามลำพัง

อาจารย์ ข้ากับเซวียเหมิง...

ในโลกนี้ คนที่สำคัญที่สุดสำหรับไม่หราน นอกจากลูกหว่านหนึ่ง ก็คือ
ชื่อเมย

ไม่หรานเคยคิดว่าตนรักชื่อเมย ภายหลังแม้จะพบว่าไม่ใช่ แต่ความรู้สึกที่ดีต่อเขาและให้ความสำคัญต่อเขาก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลง

แม้จะค่อยๆ รู้สึกว่าชื่อเมยแปลกหน้ากว่าเดิม รู้สึกว่าบุรุษร่าง
สูงเพรียว คิ้วตาทรงเสน่ห์ผู้นี้เหมือนกลายเป็นอีกคนหนึ่ง แม้ว่าเกี่ยว
น้ำมันพริกในตอนแรกเป็นเพียงสิ่งที่ชื่อเมยรับคำสั่งมาส่งแทนลูกหว่านหนึ่ง
แต่ไม่ว่าอย่างไร ชื่อเหมิงจิ้งก็คือชื่อเหมิงจิ้งในตอนแรกผู้นั้น

เป็นสหายที่คอยส่งยิ้มน้อยๆ ให้เขา ยื่นมือออกมาให้เขาท่ามกลาง
ความมืดมนและผิดหวัง

เป็นศิษย์ที่ที่คอยเคียงข้างเขา คอยปลอบใจเขายามที่เขาารู้สึก
เดียวดายและไม่ยอมประนีประนอม

เขานึกขึ้นได้ว่าชื่อเมยเองก็กำพร้าบิดามารดา ไม่มีญาติพี่น้องแม้แต่
คนเดียวบนโลกนี้ มิหนำซ้ำเซวียเหมิงยังเย่อหยิ่งลำพอง แม้จะมีความ
สัมพันธ์อันดีกับชื่อเมย แต่หลายปีที่ผ่านมา ชื่อเมยไม่เคยเรียกชื่อ
เซวียเหมิงตรงๆ แต่เรียกเขาว่าประมุขน้อยด้วยความเคารพนอบน้อมเสมอ

คำว่า “สหาย” ที่เรียกขานกันได้อย่างแท้จริง สำหรับชื่อเมยแล้ว
ก็มีเพียงตัวเขา

สุดท้ายตนก็ทำร้ายจิตใจซื่อเมย์เข้าจนได้

เซวียเหมิงซ่อนตัวอยู่ในป่าไผ่ สองมือกอดอกมองดูอยู่นาน เห็น
โม่หฺรานยังนั่งอยู่เช่นนั้น ไม่ขยับเขยื้อน มือเล่นหริวจิน คล้ายมีเรื่องในใจ

รออยู่เกือบครึ่งชั่วยาม ก็ยังไม่มีที่ท่าว่าจะขยับตัว เซวียเหมิงเริ่ม
รู้สึกว่ตนเองเหมือนคนปัญญาอ่อน...

ข้าคิดอะไรของข้ากันแน่ เหตุใดจึงคิดว่าอาจารย์กับโม่หฺรานมีความ
สัมพันธ์อะไรกัน สมองพังไปแล้วหรือ...เขายังยืนก็ยิ่งกระตาค ยิ่งต่อสู้
กับความคิดในใจตนก็ยิ่งรู้สึกว่ตนประหลาด ยืนอยู่จนสุดท้ายเตรียมจะ
หันกายผละจากไป แต่ด้วยความเป็นศิษย์พี่ศิษย์น้องร่วมสำนัก ทั้งสอง
จึงทำพลาดแบบเดียวกัน

พอลายใจลงก็ไม่ทันระวังผีเท้า

โม่หฺรานผุดลุกขึ้น น้ำเสียงเคร่งขรึมดุดันดังผ่านม่านผ้าโปร่ง “ผู้ใด”
“...”

ใต้แสงจันทร์ เซวียเหมิงก้าวออกมาอย่างอืดอาดและกระอักกระอ่วน
สายตาหลบเลี่ยง กระแอมเบาๆ ทีหนึ่ง

โม่หฺรานชะงัก “เจ้ามาทำอะไร”

“ปล่อยขุนนางวางเพลิง แต่ไม่ให้ชาวบ้านจุดตะเกียง¹” เซวียเหมิง
ไม่กล้าสบตาโม่หฺราน สายตาลอกแล็ก พุดจาจะฉาน แต่ไบหน้ากลับ
แดงเถือก “ข้าก็แค่อยากมาดูอาจารย์สักหน่อย”

โม่หฺรานเริ่มสะกิดใจ พอลจะเข้าใจความเป็นไปได้ที่เซวียเหมิงแอบ
ตามตนมาได้รางๆ สีหน้าพลันแข็งค้ำ แต่ไม่นานก็ปรับมาเป็นปกติ ขณะ
ที่เซวียเหมิงยังไม่ทันสังเกต ก็กลับมาสงบนิ่งดังเดิมแล้ว

“ในเมื่อมาแล้ว ก็นั่งสักครู่เถอะ”

เซวียเหมิงไม่ปฏิเสธ เดินเข้ามาในศาลาไผ่

โม่หฺรานถามเขา “ดื่มชาหรือว่าสุรา”

¹ หมายถึง ตนเองใช้อภิสิทธิ์หรืออำนาจทำได้ แต่ไม่ให้อันอื่นทำ หรือใช้อำนาจในทาง
มิชอบ

“ซา” เซวียเหมิงกล่าว “ตี๋มสุราจะเมา”

บนโต๊ะมีทั้งสุราและซา โมหรานจุดเตาดินเผาเล็ก ๆ เปลวไฟสว่างขึ้นในความมืด สองเค้าโครงใบหน้าเขาชัดเจน เขาตี๋มซาแปดสบบัดบนเตาสองพี่น้อง คนหนึ่งนั่งบนม้านั่งยาวของศาลาไฟ คนหนึ่งพึงเสาศาลารอซาเดือด

เซวียเหมิงถาม “เหตุใดเจ้ามาเร็วนัก เดิมควรเป็นชื้อเมยเฝ้าเวรอีกครั้งคืน”

“ไม่เป็นไร ไหน ๆ ก็มาแล้ว” โมหรานยิ้ม “เจ้าเองก็เหมือนกัน มีใช้หรือ”

เซวียเหมิงคิด ก็เหมือนจะเป็นเช่นนั้น

โมหรานคงเหมือนกับเขา เพียงแค่เป็นท่งอาจารย์เท่านั้น ถึงอย่างไร นับตั้งแต่เกิดคีกรอยฟ้าแยก โมหรานก็ค่อย ๆ เปลี่ยนไป เวลานี้ผ่านมาหลายปีแล้ว โมหรานต่างจากเด็กหนุ่มที่เคยคิดเล็กคิดน้อยผู้นั้นมากแล้ว คิษย์ที่ฉู่หว่านหนึ่งใช้ชีวิตช่วยมา ในที่สุดก็โตเป็นบุรุษที่เปิดเผยเที่ยงตรงผู้หนึ่ง

เซวียเหมิงหลุบตาลง เงียบไปครู่หนึ่ง จากนั้นจู่ ๆ ก็ยิ้มออกมา

โมหราน “มีอะไร”

“เปล่า นึกถึงตอนอาจารย์เก็บตัวครั้งก่อน” เซวียเหมิงกล่าว “ตอนนั้นเจ้ายังโกรธอาจารย์อยู่สิบวันเต็ม ๆ เจ้ามาดูเขาเพียงแวบเดียว บอกว่าตนมีความสามารถไม่พอ เกรงจะปรนนิบัติอาจารย์ไม่ได้ แล้วก็หนีไปจัดตำรากับท่านพ่อที่หอตำรา ตอนนั้นข้ายังนึกเคืองเจ้า ไม่คิดว่าผ่านไปเจ็ดปี เจ้าจะกลายเป็นเช่นนี้ได้”

โมหรานเงียบไปสักพัก จากนั้นก็เอ่ย “คนเราล้วนต้องเปลี่ยนแปลง”

เซวียเหมิงถาม “หากให้โอกาสเจ้าอีกครั้ง ให้เจ้าย้อนกลับไปเมื่อเจ็ดปีก่อน เจ้าจะยังหนีหรือไม่”

“เจ้าว่าอย่างไรเล่า”

เซวียเหมิงคิดอย่างจริงจัง จากนั้นกล่าว “เกรงว่าคงอยากอยู่ข้างกายอาจารย์สิบวันสิบคืน”

โมหรานหลุบต้ายืม

“ฮี เจ้ายืมอะไร” เซวียเหมิงขยับเปลี่ยนท่า พาดขาข้างหนึ่งบน ม้านั่งยาวของศาลาไม้ เท้าข้อศอกสบายๆ แหงนศีรษะไปด้านหลังเล็กน้อย ปรายตามองญาติผู้พี่ของตน “บัดนี้เราต่างก็มีความคิดต่ออาจารย์เหมือนกัน ข้าคิดเช่นไร เจ้าคงเดาได้ไม่มากก็น้อย”

โมหรานหลุบตา “อืม”

เซวียเหมิงเหลือบมองกระดิ่งลมที่มุมศาลา “เยี่ยมจริง ๆ ตอนที่ อาจารย์ได้รับบาดเจ็บถึงชีวิต ข้าโกรธแค้นที่อาจารย์ใช้ชีวิตตนแลกเปลี่ยน กับชีวิตเจ้า เวลานี้ดูแล้ว คนอย่างเจ้าก็เชื่อว่าอะไรก็จริงสำนึก”

โมหรานไม่ผู้ควรพูดอะไรดี จึงตอบเพียง “อืม”

กระดิ่งลมดังกรังกริ่งท่ามกลางสายลม

เงียบไปนาน เซวียเหมิงหันมา แววตาวาววับ หว่างคิ้วขมวดมุ่น เล็กน้อย พลันถามขึ้นมาว่า “แต่ก็ คือว่า...ความจริงมีเรื่องหนึ่ง ข้าอยาก ถามเจ้า”

“เจ้าว่ามา”

“เจ้าบอกข้าตามจริง ที่เขาด้านหลังวันนั้น พวกเจ้า...”

ความจริงโมหรานรู้ว่าเซวียเหมิงอยากถามเรื่องนี้มาตลอด

อ้อมค้อมอยู่นาน สุดท้ายก็ยั้งหนีไม่พ้น เขาขอให้เซวียเหมิงเอยต่อ

แต่เซวียเหมิงอีกอักอยู่นาน สีหน้าขาวแล้วก็แดง แดงแล้วก็ขาว สุดท้ายก็ยั้งเอยประโยคั้นไม่ออก เพียงมองโมหรานนิ่ง ๆ เอยว่า “พวกเจ้า...กำลังหาปีศาจเหียนเกาดอกก๊วยจริง ๆ หรือ”

น้ำเดือดแล้ว ไอร้อนพวยพุ่งขึ้นมาท่ามกลางความมืดหนาวเหน็บ ก่อนจะสลายตัวไป

สายตาของทั้งคู่สบประสานกัน สองตาของเซวียเหมิงเปี่ยมไปด้วย ความร้อนรน ลูกวาบด้วยเปลวไฟร้อนแรง ขณะที่นัยน์ตาดำสนิทของ โมหรานนิ่งสนิทไร้ระลอกคลื่น ราวกับบ่อน้ำโบราณ ลึกลงไม่เห็นกันบึ้ง

“ดื่มชาได้แล้ว”

เซวียเหมิงปล้นคว้าแขนเขา จ้องเขาเขม็ง “พวกเจ้ากำลังหาปีศาจ

เหินเอนเกาดอกกัยจริงหรือ”

“...”

ม่หรานชะงัก สลัดมือเ้าออก เ้ามไปเหียบทล็กสิดำ รินซาให้คนละถัวย

จากนั้นเขากัเหือบตาขึ้น “หากม่ได้กัล้งหาปีคางเหินเอนเกาดอกกัยจะให้เราหอะไรเล่า”

“เจ้า...”

“อาจารย์ม่มีทงหลอกเจ้า เจ้าม่เชื่อซ้า กัต้องเชื่ออาจารย์”

เซวียเหิมกัล้ยงูพิษตัวน้อยที่ถูคคว้จูดเจ็ดซุ่น มือที่วางบนตักกระตุกเล็กน้อย จากนั้นกัมหน้าเ้ายัทันที “มีเซซ้าม่เชื่ออาจารย์”

“เซนนั้กัตี่มซาเถอะ” ม่หรานถอนหายใจ “วันๆเ้าแต่คึดอะไรของเจ้า มีแต่เรื่องเหลวไหลท้งเพ” เขากัมหน้า เป้าไอร้อนที่ล่อยกรุ่นท่ามกลางไอน้ำอบอวล ใบหน้าของเ้าหล่อเหลายั้กั แต่กัก็เลื่อนรางม่ชัดเจน ดั้งบุพผาเ้าคันค้งจันทรากลางวาริ

ซาแปดสมบัตัรื้อนกรุ่น รสออกเค็มปะแล่ม เซวียเหิมกัค่อยๆจิบสองสามอึก รู้สึกว่าความร้อนที่แผ่ซ่านนั้นทำให้หัวใจที่เต็นรั้วค่อยๆสงบลง เขาคั่มซาจนหมด เ้าเ้ายัยังเหลือความร้อนอยู่ ไอร้อนล่อยอ้อยอึ้ง

เซวียเหิมกัมหน้า พลันชะงักไป คัล้ยกัล้งเ้ากักับม่หรานท้งคัล้ยพื้พำกัตนเอง “ซ้าใส่ใจอาจารย์มากเกินไปจริงๆ จึงได้คึดมากเซนนั้ แคล่มพัดหญ้าเ้าไหว ซ้ากั...”

“ซ้ารู้” ม่หรานเ้าย “ซ้าเองก็เซนกั”

เซวียเหิมกัหันมามองเ้า

ม่หรานพิงเสาศาลา ซ้าเ้ายัยังม่หมด เ้าจิบอึกอึกหนึ่ง จากนั้นเ้าย “เมื่อครุยังเ้าใจซือเมยผิดเพระเรื่องนี้ อย่างน้อยเจ้ากัคึดว่าซ้าอยู่บั้งม่ถึงซุ่นว้วามเซนนั้”

เซวียเหิมกัประหลาดใจ “มิน่าเหินเอนพุดกักับเจ้าม่กัค้ำกัไปแล้วเจ้าเ้าใจอะไรเ้าผิด”

“...ม่พุดถึงจะคึดว่า” ม่หรานยั้มขึ้น “ซ้าคึดพุงซ่านยั้กัว่าเจ้า

เสียอีก”

เซวียเหมิงย่นจมูก “เขาเป็นคนที่น่าสงสาร ท่ามกลางความอดอยาก แร้นแค้น ผู้คนแลกเปลี่ยนกันกิน หากไม่ได้ทำนพ่ช่วยยกกลับมา เขาคงกลายเป็นเนื้อในหม้อชาวบ้านที่หิวโหยแล้ว...ชื่อเมียดีต่อเจ้ามากมาตลอด เจ้าอย่ารังแกเขา”

“อืม ข้ารู้ ก่อนหน้าเป็นเพราะว่าความชั่วขณะ ต่อไปไม่ทำแล้ว”

สองคนเฝ้าดูหว่านหนิงอยู่ในศาลา พุดคุยกันคนละคำสองคำ ความรู้สึกนี้แปลกประหลาดยิ่งนัก ภายใต้อันแสงจันทร์ โมหรานมองไบหน้าหล่อเหลาและค่อนข้างเยือกยิ่งโดยธรรมชาติของเซวียเหมิง คนผู้นี้เองที่ชาติก่อนแทงอกเขาทะลุ ต่อมาทุกครั้งที่พบหน้าล้วนมีแต่เลือดและน้ำตาไหลนอง

คิดไม่ถึงว่าทั้งสองจะยังพุดคุยกันได้อย่างสงบเยือกเย็น ชงชา ต้มสุราอายุริมสระบัวใต้แสงจันทร์เช่นนี้

ใช่แล้ว ต้มสุรา

หลังจากดื่มซาเสร็จ เซวียเหมิงก็ไม่คิดจากไป

โมหรานจึงต้มสุรา ร่ำสุรากันหลายจอก อยู่เป็นเพื่อนพุดคุยกันขอเพียงไม่เมา ย่อมไม่มีอะไรร้ายแรง

แต่ดูเหมือนเขาจะประเมินความสามารถในการดื่มสุราของเซวียเหมิงสูงเกินไป

พวกเขาศิษย์อาจารย์ทั้งสิ้น คนที่ดื่มพันจอกไม่เมาหมายถึงคู้หว่านหนิง ส่วนตนนั้นว่าพอใช้ได้ ความสามารถในการดื่มสุราของชื่อเมียย่าแยบยิ่งนัก แต่ผู้ที่เกินเหยียวยาที่สุดคือเซวียเหมิง

สุราขาวดอกสาลีแค่สองจอก คนผู้นี้ก็วิงเวียนศีรษะ พุดจาอ้อแอ้แล้ว

โมหรานกังวลว่าจะเกิดเรื่อง รีบเก็บสุราทั้งหมด ไม่ให้เขาดื่มอีก

แม้เซวียเหมิงจะสติเลอะเลือน แต่ก็ไม่ถึงขั้นไม่รู้ตัวโดยสิ้นเชิง สติยังพอจะแจ่มชัดอยู่บ้าง ไบหน้าแดงก่ำ ยิ้มเอ่ยว่า “เก็บไปก็ดี ข้า...ข้า มิอาจดื่มอีกแล้ว”

“อืม” โมหรานกล่าว “เจ้ารีบกลับไปพักผ่อนเถอะ เดินเองไหว

หรือไม่ หากไม่ไหวข้าจะถ่ายถอดเสียงให้ท่านลุมมา”

“อ้อๆ ไม่ต้องให้เขามา ไม่ต้องให้เขามา” เซวียเหมิงยิ้มตาหยีพลง
โบกมือ “ข้าเดินกลับเองได้ ยังจำทางได้”

ม่หฺรานไม่วางใจ ยื่นนิ้วหนึ่งนิ้วไปตรงหน้าเขา “นี่คือเท่าใด”
“หนึ่ง”

ม่หฺรานชี้ไปที่ฉู่หฺวานหนิง “นี่คือใคร”
เซวียเหมิงยิ้ม “พี่ชายเทพเซียน”
“...พูดดีๆ”

“ฮ่าๆ อาจารย์อย่างไรเล่า ข้าจำได้” เซวียเหมิงยิ้มพลงกอดเส้า
ม่หฺรานนิ้วหน้า ลอบดำในใจ เหตุใดความสามารถในการดื่มสุรา
ของเซวียเหมิงถึงได้ต่ำเตี้ยเรี่ยดินลงไปทุกปี ยังคงไม่วางใจ ชี้ตัวเองพลง
ถามเขา “แล้วข้าเล่า เจ้าดูให้ชัด อย่าทำเป็นเล่น ข้าคือใคร”

เซวียเหมิงใจลอยอยู่สักพัก
ชั่วขณะนั้น กาลเวลาราวกับซ้อนทับกับภาพความทรงจำเก่า คือนฉลอง
ส่งท้ายปีที่โรงเรียนเมื่ปีนั้น เซวียเหมิงก็เมาเมาเช่นกัน เขาจำใบหน้าของ
ซือเม่ยได้ บอกว่าฉู่หฺวานหนิงคือพี่ชายเทพเซียน จากนั้นมองม่หฺราน
หัวเราะฮ่าๆ บอกว่าม่หฺรานคือสุนัข

ม่หฺรานมองเขาด้วยสีหน้าเรียบเฉย ตั้งท่าว่าถ้าเซวียเหมิงยังตอบว่า
สุนัขขี้ก เขาจะแอบอัดเซวียเหมิงสักที จากนั้นค่อยเรียกเซวียเจิ้งยงมาพา
เจ้าซีเมาน้อยนี้กลับไป

แต่เซวียเหมิงมองเขาอย่างเลือนลอยครู่หนึ่ง ทำสีหน้าประหลาด
บอกไม่ถูก สุดท้ายริมฝีปากก็อ้าออก ห่อปากกลมเล็กน้อย คล้ายเตรียม
จะออกเสียงว่า “สุนัข”²

ม่หฺรานเตรียมจะยื่นมือไปปิดปากเขา
“พี่ชาย³...”

²ในภาษาจีน เรียกสุนัขว่า “โก้ว” เวลาออกเสียงต้องห่อปากกลม

³ในภาษาจีน ออกเสียงว่า “เกอ” ฐานเสียงเดียวกันกับ “โก้ว”

มือที่ยังไม่ได้ยกขึ้นแข็งค้าง เซวียเหมิงมองเขาด้วยสายตาพร่าเลือน ค่อยๆ เรียกเสียงแผ่ว “พี่ชาย”

โม่หฺรานตกตะลึงราวกับถูกผึ้งต่อย ความรู้สึกเจ็บแปลบกลายเป็น ความปวดร้าว ความปวดร้าวแปรเปลี่ยนเป็นความรู้สึกชาเพราะพิษร้าย เขารู้สึกจุกในลำคอ พุดไม่ออกแม้แต่คำเดียว ได้แต่จ้องใบหน้าเซวียเหมิง อย่างอึ้งงัน ใบหน้าอ่อนเยาว์ หยิ่งทะนง และท้าวหาญนั้น

บนใบหน้านี้ โม่หฺรานเคยเห็นความเคียดแค้น ความเดือดดาล และความเหยียดหยามมาจนชินชาแล้ว

ทว่ากลับไม่เคยเห็นสีหน้าในช่วงขณะนี้ของเขามาก่อน

เซวียเหมิงลูบตาบประจำกายหลงเงิงตรงข้างเอวตน นั่นคือดาบที่ฝัง ศิลาวิญญานชั้นยอดที่โม่หฺรานฆ่าฟันปีศาจโดยไม่คำนึงถึงอันตรายเพื่อให้ ได้มา และส่งมาให้เขา

หากไม่มีดาบเล่มนี้ เขาอาจไม่สามารถชิงอันดับหนึ่งของงานชุมนุม เขาหลังซานมาก็ได้ หากไม่มีดาบเล่มนี้ เขาอาจเป็นเพียงผู้ฝึกบ๋าพิณูที่ไร้ ชื่อเสียง แบกรับความรันทดเหมือนหงหย่ง

ยามที่เขา มีสติแจ่มชัด เพราะเรื่องนั้นเรื่องนี้ เพราะความหยิ่งใน คักดีศรีและหน้าตาตนเอง เขาจึงไม่เคยเอ่ยขอบคุณโม่หฺรานทีไรเลยสักครั้ง แต่ความจริงเขาไม่เคยสบายใจเลย...ทุกวันนี้ขณะเช็ดหลงเงิง ความรู้สึก ก็เคล้าระคนปนเป

โดยเฉพาะหลังกลับมาจากสำนักหฺรูเฟิง พอรู้ว่าโม่หฺรานช่วยตนจาก เจื่อมมือสวีซวงหลิน เซวียเหมิงก็ยิ่งทุกข์ทรมานใจ หลังจากฟื้นขึ้นมา ได้ยินว่ายังไม่ได้เบาะแสโม่หฺรานกับจู่หฺวานหนิง เขาก็ร้องไห้เสียงหลง ด้วยความเจ็บปวด ทุกคนต่างคิดว่าเขาเพียงแค่อ้างให้ให้อาจารย์ของตนเอง มีเพียงตัวเซวียเหมิงเท่านั้นที่รู้แก่ใจว่า คินนั้นทั้งคินเขาถอนอดดาบหลงเงิง อยู่บนเตียง สายตามองไปในความมืด เอ่ยเสียงแหบพร่า

“พี่ชาย ขอโทษ”

เจ้าอยู่ที่ใด...เจ้ากับอาจารย์...ยังปลอดภัยดีหรือไม่...

โม่หฺรานพุดไม่ออก จะขยับก็ขยับไม่ได้ ทั้งร่างราวกับถูกตรึงไปแล้ว

ยืนแข็งที่อยู่ออกกับที่เช่นนั้น

เรื่องราวทั้งหลายในวันวานราวกับสายน้ำ ไหลเชี่ยวกรากผ่านไป
เบื้องหน้าสายตา...

เขานึกถึงยอดเขาสื่อเชิงเมื่อชาติก่อน เซวียเหมิงขึ้นเขามาเพียงลำพัง
ยืนอยู่ในตำแหน่งภูเขานั่นอันวังเวง ถามหาฉู่หว่านหนึ่งจากเขาด้วยขอบตา
แดงก่ำ

เซวียเหมิงเอ่ย “ไม่เว่ยอวี เจ้าหันมาดูสักหน่อย...”

เขานึกถึงช่วงเวลาหลังจากตนเป็นท่าเขียนตี้จวินแล้ว เซวียเหมิง
กับเหมยหานเสวียดักซุ่มลอบสังหารเขา เหมยหานเสวียเข้าขวางทางเขา
กลางวันแสกๆ เซวียเหมิงแผดร้องด้วยโทสะ ใบหน้าบิดเบี้ยวน่ากลัว
ดาบโค้งแทงทะลุอกเขา โลหิตสาดกระเซ็น

เซวียเหมิงกล่าว “ไม่เว่ยอวี ผู้ใดก็ช่วยเจ้าไม่ได้ บนโลกนี้ไม่มีที่ให้
คนเช่นเจ้า!”

เขานึกถึงความอาฆาตแค้น ความเดือดดาล ความดุเดือดเลือดพล่าน
ของทุกเรื่องราว

เขานึกถึงวันที่ฉู่หว่านหนึ่งตายในชาตินี้ เซวียเหมิงพุ่งเข้ามาดกดเขา
กับกำแพง เส้นเลือดที่ลำคอปูดโปน ร้องคำรามราวกับสัตว์ร้ายที่ติดกับ
“เจ้าพูดได้อย่างไรว่าอาจารย์ไม่ช่วยเจ้า! เจ้าพูดออกมาได้อย่างไรว่าเขา
ไม่ช่วยเจ้า!”

จู่ๆ ความคิดก็ผุดขึ้นมาราวกับแสงสว่างที่วูบผ่านเบื้องหน้า

อาจเป็นเพราะยืนที่อยู่นานเกินไป นานจนทำให้เขานึกถึงความ
ทรงจำอันเลื่อนรางที่สุดเมื่อนานมาแล้ว...

ไม่ทราบคล้ายเห็นเด็กหนุ่มสองคน คนหนึ่งผอมกะหร่อง สันเต็ม
ด้วยความตื่นกลัว ราวกับสุนัขจรจัดที่ถูกเขียนตี้เป็นประจำจนเคยชิน
นั่งคุดคู้อย่างกระวนกระวายอยู่บนเก้าอี้หน้าโต๊ะเล็กในห้องพักศิษย์ มีोन้อย
กำแน่น นั่งกอดเข่าหนึ่ง ไม่ขยับเขยื้อน นั่นคือตัวเขาเอง

ยังมีเด็กหนุ่มอีกคน ใบหน้าขาวดุจหิมะ ดูเย่อหยิ่งน่ารัก ราวกับ

โก๋ฟ้าตัวน้อยที่อวดปีกทางสี่สวยสดแยงตา เขากำลังยืนอยู่ ข้างเเวเห็บดาบโค้งสวยงามเล่มหนึ่ง ทำข้างหนึ่งเหยียบบนเก้าอี้ นัยน์ตาดำสนิทจ้องโม่ทรานเหม็ง

“แม่ข้าให้ข้ามาดูเจ้า” เซวียเหม็งในวัยเยาว์เอ่ย “ได้ยินว่าเจ้าเป็นญาติผู้พี่ของข้า?...หน้าตาขี้ริ้วจริงๆ”

โม่ทรานก้มหน้า “ไม่คุ้นเคยกับการถูกคนจ้องอย่างสังเกตลังกา

เซวียเหม็งถาม “นี่ เจ้าชื่ออะไร โม่...โม่...อะไรนะ บอกข้าหน่อย ข้าจำไม่ได้แล้ว”

“...”

“ข้าถามเจ้าอยู่นะ โยจึงไม่พูด”

“...”

“เป็นไปหรือ!”

หลังจากถามไปสามรอบก็ไม่ได้คำตอบ เซวียเหม็งในวัยเยาว์จึงโกรธจนหัวเราะออกมา “ใครๆ ก็บอกว่าเจ้าเป็นญาติผู้พี่ของข้า ดูเจ้าสิ เหลาะแหละไร้หัวคิด ผอมแห้งแรงน้อย แค่มพดก็ปลิวแล้ว ข้าไหนเลยจะมีพี่ชายหน้าขายหน้าเช่นนี้ น่าขันจริงๆ”

โม่ทรานยังก้มหน้า ไม่สนใจเขายิ่งกว่าเดิม

เงียบอยู่เช่นนี้ จู่ๆ เบื้องหน้าพลันมีสีแดงวาบพุ่งเข้ามา คนที่ยืนของสีแดงสดมาให้ช่างหยาบคายเหลือเกิน ของนั้นแทบจะทิ่มปลายจมูกเขาอยู่แล้ว โม่ทรานอึ้งงันไป ลักพักจึงพบว่านั่นคือถังหูหลุ⁴ไม้หนึ่ง

“ให้เจ้า”

เซวียเหม็งกล่าว

“ถึงอย่างไรข้าก็กินไม่ไหวแล้ว”

เซวียเหม็งถือกล่องขนมมาด้วย โยนไว้บนโต๊ะอย่างส่งๆ ทำทางเหมือนให้ทาน แต่โม่ทรานมองอย่างตกตะลึง รู้สึกว่าเขามือเตบยิ่งนัก

⁴ผลไม้เสียบไม้เคลือบน้ำตาล เรียกว่า “ถังหูหลุ” หรือ “ถังหูลุ” แปลว่า น้ำเต้าเคลือบน้ำตาล ในสมัยโบราณใช้ผลชานจาสองลูก ลูกหนึ่งใหญ่ ลูกหนึ่งเล็ก นำมาเสียบไม้ ทำให้ดูเหมือนกับน้ำเต้า แล้วนำไปเคลือบน้ำตาล จึงเป็นที่มาของชื่อดังกล่าว

ใจกว้างยิ่งนัก ที่ผ่านมาก็ไม่เคยมีใครยินยอมให้สิ่งของมากมายเช่นนี้แก่ตน ต่อให้ตนคุกเข่าอ้อนวอนก็ไม่เคยได้รับ

“ข้า...นี่...”

“อะไร” เซวียเหมิงนินวหน้า “ข้านี้ ข้านี้ อะไร เจ้าจะพูดอะไร”

“ไม่ว่า ให้ข้ากินได้ทั้งหมดหรือ”

“หา?”

“ความจริงลูกเดียวก็พอแล้ว...เจ้ากินไม่ลง ข้าค่อย...”

“เจ้านี้มันบ้ารึเปล่า เป็นสุนัขหรือ ถึงจะกินสิ่งของที่คนอื่นเหลือทิ้ง?”

เซวียเหมิงเบิกตากว้างอย่างไม่อยากเชื่อ “ยอมต้องเป็นของเจ้าทั้งหมด! ทั้งไม่ว่า ทั้งกล่องนี้ เป็นของเจ้าหมดเลย!”

กล่องขนมสี่ต่างามประณีต ด้านบนวาดรูปกระเรียนเขียนและเมฆมงคลด้วยผงทอง หูหราชชนิดที่ไม่หรรณไม่เคยเห็นมาก่อน

เขาไม่กล้ายื่นมือออกไป ดวงตาดำขลับเอาแต่จ้องเป่งไปที่กล่องนั้น จ้องจนเซวียเหมิงชักจะขนลุก จึงยื่นมือไปเปิดกล่องขนมแทนเขา กลิ่นนม กลิ่นผลไม้ และกลิ่นถั่วแดงกวนหอมพุ่งปะปนกันเป็นกลิ่นเดียว ขนมเรียงรายสามแนวตั้งสามแนวนอน รวมทั้งหมดเก้าช่อง บ้างเป็นขนมอบสี่เหลี่ยมทองเปลือกบางกรอบ บ้างขาวนุ่มละมุนลิ้น ทั้งยังมีแบบที่เปลือกนอกสุกใสแวววาว เพียงเป่าก็ขาดทะลุได้ เห็นไส้ถั่วแดงกวนนุ่มนวลข้างในได้รางๆ

เซวียเหมิงในวัยเยาว์ไม่แม้แต่จะเหลือบแล ผลักขนมทั้งกล่องนี้ไปตรงหน้าเขา เอ่ยอย่างหุดหิด “รีบกินเข้าลิ หากไม่พอ ที่ข้างยังมี ข้ากินไม่หมด แบ่งให้เจ้าได้พอดี”

ท่าทีของคุณชายน้อยผู้นี้แล้วร้ายยิ่งนัก น้ำเสียงก็ไม่น่าฟังเลยสักนิด ทั้งดวงตาที่แยกดำขาวชัดเจนยังกลอกตาขาวใส รูจุมุกเขิดชี้ฟ้าดูถูกผู้คน

แต่ขนมและผลไม้เคลือบน้ำตาลที่ยื่นให้เขาช่างหอมหวานนุ่มละมุนยิ่งนัก

...

อาจารย์ให้ชีวิตจ้า

วันเก็บตัว ของฉู่หว่านหนึ่งสิ้นสุดลง ยอดเขาลือเซิงมีแขกไม่ได้รับเชิญ มาเยือน

ก๊อ ก๊อ

เข้าตู่ ประตูของศาลาหงเหลียนถูกละอย่างเร่งร้อน

โม่หรานกำลังปรนนิบัติฉู่หว่านหนึ่งเปลี่ยนเสื้อผ้า การฝึกบำเพ็ญ ของคนผู้นี้เพิ่งสิ้นสุด หลังจากเข้าฌานทำจิตให้ว่างอยู่สิบวันเต็ม เวลานี้ จึงยังสับสนมึนงงอยู่บ้าง ได้ยินเสียงเคาะประตู จึงเอ่ยเสียงค่อนข้างเย็นชา “เชิญเข้ามา”

โม่หราน “พรีด”

“...เจ้าหัวเราะอะไร”

“อาจารย์กางข่ายอาคมที่ประตู นอกจากข้ากับพวกเซวียเหมิง ผู้ใด จะเข้ามาได้”

ฉู่หว่านหนึ่งจึงนึกขึ้นได้ ยกมือสลายข่ายอาคม ด้านนอกมีศิษย์ มาส่งข่าวอย่างรีบร้อน หัวร่วงคลั่งไปด้วยกลิ่นสุรา ทำทางเหมือนแมลงวัน ไร้หัว¹ “ผู้อู้อุโสวี่เหิง แย่แล้ว ที่ประตูตำหนักตานซินมีปีศาจ!”

คนทั้งสองมองหน้ากันแวบหนึ่ง รุดไปยังตำหนักตานซินทันที

---

¹ หมายถึง ร้อนรน ทำอะไรไม่ถูก

โมหรานเห็นน้ำเต้ายักษ์ลูกหนึ่งกำลังหมุนไปทั่วลานได้แต่ไกล
ผู้อาวุโสกับศิษย์กลุ่มหนึ่งกำลังมองดูอย่างพูดไม่ออกบอกไม่ถูก

โมหราน “...ปีศาจ?”

น้ำเต้าอ้วน “กลุกๆๆ ป๊อก!”

เห็นจู่หว่านหนึ่งกับโมหรานมาแล้ว เซวียเจิ้งยงดวงตาลุกวาว
ตบเข้าฉลาดทันที “อ๊ะ! อวี้เหิง! ตื่นได้จังหวะพอดี! มีเรื่องให้ช่วยแล้ว
มีเรื่องให้ช่วยแล้ว มาเร็วเข้า!”

จู่หว่านหนึ่งยังมึนงงอยู่บ้าง เพียงแต่โบหน้าเขาเย็นชาโดยกำเนิด
แม้จะมึนงง แต่ก็ยังดูนิ่งขรึมลึกล้ำยากหยั่ง “หืม?”

“เป็นปีศาจที่หลุดมาจากเจดีย์จินกู่อีกตน” เซวียเจิ้งยงนินหัวน้ำ ทั้งฉิว
ทั้งช้า “วิ่งพล่านอยู่ที่นี้ไม่ยอมไปไหน...น้ำเต้าเมามาย!”

จู่หว่านหนึ่งมองน้ำเต้าใหญ่ที่วิ่งพล่านไปทั่วลาน สูงเท่าสองช่วง
ตัวคน ทั่วร่างเลี่ยมมุกเป็นประกาย ปากน้ำเต้าประเดี๋ยวพ่นควันสีชมพู
ดอกท้อ ประเดี๋ยวพ่นสุราออกมา เป็นปีศาจน้ำเต้าเมามายดังว่าจริง ๆ

จู่หว่านหนึ่ง “ปีศาจตนนี้ไม่ทำร้ายคน”

“แต่มันมอมสุราคน!”

คำพูดนี้เป็นจริง น้ำเต้าเมามายวิ่งไล่ศิษย์กลุ่มหนึ่งไปทั่วลาน
ขอเพียงไล่ตามใครทัน ก็จะทำปาก พ่นสุราเข้าปากคนผู้นั้นทันที พนไป
พลางส่งเสียง “กลุกๆ ป๊อก!” ที่ไม่มีความหมาย

จู่หว่านหนึ่ง “...”

“ได้ยินว่ามันยอมรับเพียงคนที่คอแข็งกว่ามัน” เซวียเจิ้งยงว่าพลาง
ทำตาปริบๆ “อวี้เหิง ท่านดู...”

จู่หว่านหนึ่งกุมขมับอย่างปวดเศียรเวียนเกล้า ทะยานลงไปที่ลาน
เรียกเทียนเวินออกมา ขวางอยู่หน้าน้ำเต้าเมามาย

“ไม่ต้องวิ่งแล้ว” เขากล่าว “ข้าจะตีมันกับเจ้า”

น้ำเต้าอ้วนดีใจยิ่งนัก สายไปสายมา ปากที่อ้าออกเซิดขึ้นทันที
พ่นสุราใส่หน้าเย็นชาของจู่หว่านหนึ่ง ไหนเลยจะคิดว่าจู่หว่านหนึ่งหลบ
สุราอีกนี่พ่นอย่างสงบเยือกเย็น กลุ่มคนเห็นเพียงประกายสีทองสว่างวาบ

น้ำเต้าอ้วนถูกเทียนเงินรัดไว้อย่างแน่นหนาแล้ว

“เปลี่ยนวิธีดีม เจ้ามืด้วยหรือไม”

“กลก ป็อก!” น้ำเต้าอ้วนพ่นกระบวยน้ำเต้าเล็กอันหนึ่งออกมาจากปาก สุราใสเย็นเต็มกระบวย “ป็อก!”

ฉู่ว่านหนึ่งจึงนั่งลงบนพื้น ดื่มสุรากับน้ำเต้าเมามายท่ามกลางสายตัจับจ้องของทุกคน

“กลก ป็อก ๆ ๆ!”

“ไม่เลว เอามาอีก”

“ป็อก!”

“มีสุราขาวดอกสลาลีหรือไม”

“ป็อก ๆ ๆ!”

เซวียเจ็งยงเอ่ยด้วยความตกตะลึง “อวีเหิง ท่านเหมือนฟังเข้าใจที่มันพูด?”

“อีม” ฉู่ว่านหนึ่งกล่าว “คำพูดของปีศาจจำพวกนี้ เข้าใจได้เล็กน้อย”

น้ำเต้าเมามาย “ป็อก ๆ ๆ!”

โม่หรานยืม “อาจารย์ ครั้งนี้เขาพูดว่าอะไร”

ฉู่ว่านหนึ่ง “กำลังคุยกับข้า บอกว่ามันไม่ได้เจอแสงแดดมานานมากแล้ว”

น้ำเต้าเมามายลิงโลดอย่างเห็นได้ชัด ไม่รู้เพราะเหตุใด มันเองก็เข้าใจคำพูดของฉู่ว่านหนึ่งเช่นกัน จึงเขยิบเข้าไปใกล้อย่างสนิทสนมรินสุราให้เขาอย่างใส่ใจอีกหนึ่งกระบวยเต็ม

“ครั้งนี้คือสุราขาวดอกสลาลี?”

“ป็อก!”

“ข้าไม่ชอบนรีแดง”

“ป็อก...” น้ำเต้าเมามายเทสุราทิ้ง เปลี่ยนอีกกระบวยหนึ่ง

ทุกคนตะลึงงัน พูดไม่ออก

เห็นหนึ่งคนหนึ่งปีศาจคู่นี้ดื่มตั้งแต่เข้ายันเที่ยง คนไม่เมา ปีศาจ

เบิกบานใจ ทุกคนปากอ้าตาค้าง คนที่ออกันอยู่ที่ประตูตำหนักตานั้น
มากขึ้นเรื่อยๆ

เซวียเหมิงกับซือเม่ยก็มาถึงแล้วเช่นกัน

โมหรานเห็นซือเม่ย นึกถึงความเข้าใจผิดครั้งก่อนก็รู้สึกละอาย
จึงคิดจะเป็นฝ่ายขอโทษเขา ไม่คาดว่าแค่หางตาซือเม่ยเหลือบเห็นเขา
ก็หันกายผละไปทันที

เซวียเหมิงมองออก จึงเอาข้อคอกกระทุ้งโมหราน “ดูเหมือนเขา
จะยังโกรธที่เจ้าเข้าใจเขาผิดคราวก่อน”

โมหรานกลัดกลุ้ม “เช่นนั้นควรทำอย่างไร”

“ไปคุยกับเขาดูเถอะ พวกเจ้าเป็นเช่นนี้ ข้าอยู่ตรงกลางก็ลำบากใจ”
เซวียเหมิงกล่าว “รีบไปสิ ถึงอย่างไรที่นี้ก็ไม่ว่าอะไรกับเจ้า”

โมหรานมองดูหว่านหนึ่งที่กำลังประลองสุรากับน้ำเต้าเมามา ยรู้สึก
ว่าไปสักประเดี๋ยวคงไม่นานจะมีปัญหาอะไร จึงเอ่ยกับเซวียเหมิง “เช่นนั้น
เข้าไปหาเขาก่อน เจ้าอยู่ที่นี่อย่าไปไหน ดูอาจารย์เอาไว้ หากมีเรื่องอะไร
ต้องบอกข้าทันที”

ใช้เวลาไม่มากนักก็ตามตัวซือเม่ยเจอ โมหรานเรียกเขาไว้หน้าลานฝึกกระบี่
“ซือเม่ย!”

“...”

“ซือเม่ย!”

ซือเม่ยหยุดฝีเท้า หันมามองเขาเงิบๆ “อาหารหาขำมีธุระ?”

“ไม่มี...” โมหรานโบกมือ มุ่นคิ้วเอ่ย “เข้ามาเพราะอยากพูดกับท่าน
เรื่องคราวก่อน เป็นข้าไม่ตีจริงๆ”

“เจ้าหมายถึงเรื่องใด”

โมหรานชะงักเล็กน้อย ดวงตาเบิกกว้าง “อะไรนะ”

สีหน้าซือเม่ยยังคงเรียบเฉยและอ่อนโยน ลมพัดมา เขาสูบปอดผม
ข้างขมับตนเอง “เป็นเจ้าเข้าใจผิดว่าข้าจะทำอะไรอาจารย์ที่ศาลาหงเหลียน
หรือว่าตอนกินข้าวด้วยกันที่หมู่บ้านอวีเหลียง พวกเจ้าล้วนไม่นั่งโต๊ะเดียว

กับข้า หรือว่าเป็นก่อนหน้านั้นอีก ตอนอาจารย์ฟื้นขึ้นมา ข้าไปส่งสุราให้พวกเจ้า ตั้งแต่ตันจนจบเจ้าพูดกับข้าไม่กี่คำ เจ้าหมายถึงเรื่องใด”

ไม่คิดเลยว่าเขาจะยกเรื่องที่น่ากว่านั้นขึ้นมาพูด โม่หรานถึงกับงุนงงชั่วขณะ ผ่านไปพักใหญ่จึงเอ่ย “ท่าน...ท่านโกรธข้าตั้งแต่แรกแล้ว?”

ซือเม่ยส่ายหน้า “เรียกไม่ได้ว่าโกรธ แต่ก็เก็บมาใส่ใจ”

“...”

“อาหราน ตั้งแต่อาจารย์ฟื้นขึ้นมา เจ้าก็จิตใจห่างเหินจากข้ามาตลอด”

โม่หรานพูดไม่ออก เขาจงใจห่างเหินจากซือเม่ยจริง ๆ พวกเขาทั้งสองเคยเดินใกล้กันมาก ใกล้จนคู่หูว่านหนึ่งเห็นชัดเจน

เพียงเพราะมักรู้สึกว่าคุณบางคนบางอย่างไป ในวัยเยาว์ ความรู้สึกที่พวกเขามีต่อกันจึงเหมือนมีชิ้นกระดาษกันไว้ระหว่างกัน ไม่เคยถูกเจาะทะลุ² ต่อมาเมื่อโม่หรานเข้าใจหัวใจตนเอง จึงไม่รู้ว่าควรจัดการความสัมพันธ์ระหว่างเขากับซือเม่ยเช่นไร...

เขาเคยคิดจะคุยกับซือเม่ยให้ชัดเจน แต่ก็รู้สึกว่าจะไม่เหมาะสม

เขาไม่เคยสารภาพกับซือเม่ยมาก่อน ทั้งไม่รู้ว่าในใจซือเม่ยมีความรู้สึกอย่างไรกับตนกันแน่ หากทะเล่เหล่าไปบอกว่าตนไม่ได้คิดอะไร เช่นนั้นก็ออกจะโจ่งแจ้ง และคิดเข้าข้างตัวเองเกินไป

ฉะนั้นสิ่งสุดท้ายที่เขาคิดได้คือ ค่อย ๆ ทำตัวเหินห่าง

ซือเม่ยมองเขาเงิบ ๆ ผ่านไปครู่หนึ่งจึงเอ่ย “ตอนที่เจ้าเพิ่งมาอยู่ยอดเขาสื่อเชิง ข้าเคยบอกเจ้าว่า ข้าเองก็ไม่มีบิดามารดา มีสหายไม่มากนักจากนี้ไปเราก็คือคนในครอบครัวเดียวกัน”

“...ฮืม”

“เช่นนั้นเหตุใดเจ้าถึงเปลี่ยนไป”

โม่หรานลำบากใจยิ่งนัก ในใจพลันลับสนงุนงง ไม่รู้ว่าเหตุใดตนต้องทำตัวเหินห่างซือเม่ยเช่นนี้

นับตั้งแต่กลับมาจากโลกภูตผี เขาพูดกับซือเม่ย นับรวมกันแล้วยัง

² หมายถึง ไม่เคยเผยความในใจต่อกัน

ไม่รู้ว่าเป็นร้อยประโยคหรือเปล่าด้วยซ้ำ

คนสองคนที่เคยเป็นเหมือนเงาตามตัวของกันและกัน บัดนี้กลับ
ยิ่งห่างกันไปทุกที โม่หรานเริ่มลังเลว่าตนทำเกินไปใช่หรือไม่

เขากล่าว “ขอโทษ”

“...ไม่มีอะไรต้องขอโทษ” ซื่อเมย์เบือนสายตา “ช่างเถิด ให้เป็นไป
ตามนี้แล้วกัน”

“ท่านอย่าโกรธเลย หากท่านโกรธ ข้า...ก็รู้สึกไม่ดี ท่านดีต่อข้ามาก
มาตลอด”

ในที่สุดซื่อเมย์ก็ยิ้มจางๆ “ข้าดีต่อเจ้ามาก เช่นนั้นเทียบกับอาจารย์เล่า”

“นี่ไม่เหมือนกัน”

ซื่อเมย์มองทิวเขาดำทะมึนไกลโพ้น “ข้าจำได้ว่าเมื่อก่อนเจ้าเคยบอก
ข้าว่า ข้าดีต่อเจ้า ให้ความอบอุ่นแก่เจ้ามากมาย แล้วอาจารย์เล่า”

“เขาให้ชีวิตข้า”

ซื่อเมย์นิ่งไปนาน สุดท้ายก็ถอนหายใจยาวๆ “เทียบไม่ได้จริงๆ”

โม่หรานเห็นเขาเป็นเช่นนั้น ในใจยิ่งรู้สึกยำแย่ “เดิมทีไม่มีอะไรต้อง
เปรียบเทียบอยู่แล้ว คนสองคนล้วนแตกต่างกัน ท่าน...”

ซื่อเมย์ไม่รอให้เขาพูดจบ หันหน้ามาด้านข้าง ด้านกระแสดลม ยืนมือ
ตบแผ่นอกโม่หราน “เอาละ เจ้าไม่ต้องพูดแล้ว ข้าเข้าใจความหมาย
ของเจ้า ความจริงข้าเองก็ไม่ใช่ว่าคนคิดเล็กคิดน้อยอะไร แต่ก่อนหน้านี้ที่เจ้า
เข้าใจข้าผิด ข้าเสียใจมากจริงๆ”

“อืม...”

“ช่างเถิด ผู้ใดก็ไม่ต้องคิดอีกแล้ว”

นัยน์ตาดำขลับของโม่หรานอ่อนโยนลง ลักพักจึงพยักหน้า แพบจะ
เอ่ยอย่างซาบซึ้ง “ตกลง”

ซื่อเมย์ร่างเพริ้วบาง พิงอยู่ข้างรั้วหยกของลานฝึกกระบี่ เขามอง
ไปใฝ่ที่สิ้นไหวเบื้องกลาง ผ่านไปครู่หนึ่ง...

“กลับกันเถอะ”

“ปีนั้นเจ้าอยากบอกอะไรข้า”

โม่หฺรานชะงัก ก่อนจะเอ่ยปากแทบจะโน้หนันที “ปีใด”

“ปีที่เกิดรอยฟ้าแยก”

โม่หฺรานจึงนึกถึงคำสารภาพที่ตนยังไม่ได้เอ่ยออกไป ตอนที่เกิดเหตุรอยฟ้าแยกที่ตำบลไฉ่เตี้ยครั้งแรก จากนั้นก็แข็งทื่อไปชั่วขณะ

“ตอนแรกเจ้ามีคำที่ยังพูดกับข้าไม่จบ ข้าไม่รู้ว่าเจ้าอยากบอกอะไร ตอนนี้ข้าถามเจ้าได้หรือไม่”

โม่หฺรานกำลังจะตอบ พลันได้ยินเสียงดังมาจากทางตำหนักตานชิน สีหน้าของเขากับซือเม่ยแปรเปลี่ยน โม่หฺรานเอ่ย “เป็นทางด้านอาจารย์!”

ซือเม่ยเองก็ไม่ว่างคุยต่อแล้ว “รีบกลับไปดูเถอะ”

ทั้งสองรุดกลับไปยังตำหนักหลักพร้อมกัน เมื่อถึงหน้าประตูตำหนักตานชิน พบว่าบนลานกว้างมีน้ำเต้าอ้วนอีกตนเพิ่มขึ้นมา

โม่หฺรานตะลึงงัน “นี่คือตัวอะไรอีก!”

เซวียเจิ้งยงปิดหน้ากล่าว “น้ำเต้าเสเพล”

“มีกี่ตัวกันแน่!”

“สอง ตัวหนึ่งน้ำเต้าเมามาย ตัวหนึ่งน้ำเต้าราคะ พวกมันเป็นฝาแฝดกัน” ศีรษะเซวียเจิ้งยงแทบจะระเบิดอยู่แล้ว “ตัวที่ประลองสุรากับอวีเหิงคือน้องชาย ตัวที่มาตอนนี้คือพี่ชาย”

โม่หฺรานคิ้วกระตุก ผ่านไปสักพักก็ตอบสนองขึ้นมา “น้ำเต้าเมามายชอบประลองสุรากับคน เช่นนั้นน้ำเต้าราคะ...” เขาหันไปด้วยสีหน้าซีดเผือด มองน้ำเต้าอ้วนสีชมพูดอกท้อที่หมุนตัวตุนั้น

เซวียเจิ้งยงเอ่ยอย่างกระดากใจ “น้ำเต้าราคะเก่งเรื่องล่อลวงที่สุดในใต้หล้า มันฟังคำสั่งเพียงคนที่บริสุทธ์ที่สุด”

โม่หฺรานหันไปร้องเรียก “เซวียเหมิง!”

ซือเม่ย “เอ๋ เหตุใดเซวียเหมิงไม่อยู่ ไปที่ใดแล้ว”

เซวียเจิ้งยงชี้หน้าเต้าราคะตุนั้น “...รับการทดสอบอยู่ในน้ำเต้าแล้ว เขาบอกว่าจะช่วยอวีเหิงแบ่งเบาความลำบาก”